DANKBAAR LICHAAM

Mohlmann_Dankbaar lichaam_137x213_HR.indd 1 01-04-21 15:33

Van Thomas Möhlmann verschenen
eerder bij Uitgeverij Prometheus:

De vloeibare jongen (2005)
30 + 30. Zestig gedichten uit binnen- en buitenland (2008)
Dit zijn de daden waar ik mens voor was. De mooiste gedichten van Martinus Nijhoff (2008)
Kranen open (2009)
Waar we wonen (2013)
Ik was een hond (2017)
Game of Poems. Gedichten van IJs en Vuur (2019)

Mohlmann_Dankbaar lichaam_137x213_HR.indd 2 01-04-21 15:33

DANKBAAR LICHAAM

EEN LIEFDESVERHAAL IN GEDICHTEN

THOMAS MÖHLMANN

2021 Prometheus Amsterdam

Mohlmann_Dankbaar lichaam_137x213_HR.indd 3 01-04-21 15:33

De auteur ontving voor het schrijven van dit boek een projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands letterenfonds
dutch foundation for literature

© 2021 Thomas Möhlmann
Omslagontwerp Vanessa van Dam
Foto omslag Jitske Schols
Foto auteur Sacha de Boer
Zetwerk Mat-Zet bv, Huizen
www.uitgeverijprometheus.nl
ISBN 978 90 446 4773 0

PROLOOG

Simpele dingen zeggen

Dat je tussen aandrang en bevrediging
een pauze kunt inlassen, bijvoorbeeld
door taal, dat blaffen of ademhalen helpt
in dat soort dingen zeggen was hij goed

dat de maan en de zon elkaar als hopeloze
liefjes najagen, het licht op je onderarmen
valt als een mes, je glas halfvoller wordt
met elke slok, hij had er de woorden voor

het geeft niet als je stokt, het is niets, je
staat overeind met je mond vol tanden
je weet er geen draai aan te geven, geen
grap te bedenken die deze situatie redt

je staat overeind, bijvoorbeeld door taal
gewoon adem blijven halen, of blaffen.

Mohlmann_Dankbaar lichaam_137x213_HR.indd 7 01-04-21 15:33

Mohlmann_Dankbaar lichaam_137x213_HR.indd 8 01-04-21 15:33

Liefde

Hij kreeg een stoel in zijn gezicht
niemand had het aan zien komen niemand
wist waar hij vandaan gekomen was

hij was er ineens en nog voor het eerste woord
nog voordat een van ons de vaste gasten nog
voordat iemand er iets van zeggen kon kreeg hij

de beste stoel van het huis in zijn gezicht.

Mohlmann_Dankbaar lichaam_137x213_HR.indd 9 01-04-21 15:33

Wim

‘Als je het precies wilt weten moet je niet bij
mij zijn ik was moe en had al wat gedronken
ik ben geen makkelijke prater sowieso ik kijk

als niemand kijkt soms naar de sterren buiten
boven onze domme koppen en weet dan niets
te zeggen en weet dan het is niets het is niet erg

we duren zolang het duurt en strompelen als
het tijd is naar huis staan binnen in de deuropening
nog even naar onze kinderen te staren schudden

al bijna afwezig een loos verlangen van onze schouders
leggen ons stil naast de moeder van onze kinderen neer

het is niets en het is niet erg.’

Mohlmann_Dankbaar lichaam_137x213_HR.indd 10 01-04-21 15:33

Simon

‘Ik kan je wel vertellen zo’n jongen zo’n meisje
vergeet je niet snel heb je bij het duikelrek wel
eens echt goed op die beentjes gelet als wieken

als spaden karnen ze de lucht en waarom dan waarom
moet zo’n wijfjoch zich aan onze dochters vertonen
denk ik dan dat kan ik je wel vertellen waarom

zwaaien die dunne maillotjes rond en rond en verminken
de stilte zwiepen zachtjes met hun teentoppen met hun
schoenen uit zo volkomen met iets anders bezig over onze

bevochten vaderlijke privileges over onze littekens heen.’

Mohlmann_Dankbaar lichaam_137x213_HR.indd 11 01-04-21 15:33

De kinderen

‘Een stoel om op te zitten
een stoel om op te staan

een stoel om uit het raam te staren
en om weg te gaan

een stoel voor in het zonlicht
en een stoeltje voor de maan

een stoel om op te zitten en
een stoel om op te staan.’

Mohlmann_Dankbaar lichaam_137x213_HR.indd 12 01-04-21 15:33

Peter

‘Persoonlijk moet ik er niets van hebben, niet aan
denken: stiefvaders die doen alsof ze vaders zijn

klasgenootjes alsof ze je mogen, pestkoppen alsof ze je
vrienden, priesters alsof ze je vrienden, garagehouders
alsof ze je vrienden zijn, vrienden alsof ze voor je door
het vuur zouden gaan, jongens alsof ze je vrienden

buren alsof ze je vrienden, politici alsof ze je vrienden
de barman die doet alsof hij na alle weeklonen die je
aan hem afgedragen hebt een stuiver om je geeft

de tubemeisjes die doen alsof ze tegen je praten
alsof ze je vriendin, alsof je een vriendin, zo’n
jongen die doet of hij een meisje is, zijn vriendelijke

glimlach, witte tanden, zijn lippen die speels omhoog
krullen, die engelachtige lokken die omlaagregenen
langs zijn jukbeenderen, ik moet er niets van hebben.’

Mohlmann_Dankbaar lichaam_137x213_HR.indd 13 01-04-21 15:33

René

‘Mijn zoon kent zijn knopen, ze noemen hem de knopenkoning
je geeft hem een stuk touw en hij legt het vast, houdt de boel
bijeen, zijn vingers zijn sneller dan een paard, de wind, geef
hem een half stuk touw en voor je het weet hang je ondersteboven
aan een balk te spartelen; ik vroeg hem wat vind je van je nieuwe
moeder, hij zegt: ik zie niet zo goed wat er aan de eerste ontbrak

ik leerde hem eigenlijk alles wat hij weet, je schiet op, legt vast
kan door met de volgende of je zit te wurmen aan een oud wijf
voor je het weet hang je, ik zei: geef me je andere wang, maar hij
raakte me recht tussen mijn ogen, de knopenkoning, mijn zoon.’

Mohlmann_Dankbaar lichaam_137x213_HR.indd 14 01-04-21 15:33

Theo

‘Je geeft ze water, geeft ze voer, ze hebben ruimte nodig
en een hand die ze streelt, duidelijkheid over wie de baas
en wie de hond is: ze willen weten dat ze de hond zijn

en zich daarin kunnen wentelen, zich naar hun staart toe
kunnen blijven draaien tot het hele heelal het ermee eens is
en dan rustig in zichzelf gewikkeld liggen, ademen, slapen.

Ik had best een dochter willen hebben, een vrouw met een buik
vol beloftes en een onzeker soort verwachtingsvolle glimlach
rond haar mond, scheve tanden op een rij, allemaal voor mij

maar het werd een hond, ik geef hem water, voer, grenzen
ik gaf hem een naam, mooi diertje, streel zijn vacht en als
hij zich niet meer naar mijn hand gedraagt, schiet ik hem af.’

Mohlmann_Dankbaar lichaam_137x213_HR.indd 15 01-04-21 15:33

Gust

‘De mensen denken dat het eenvoudig is, ik sta
oprecht onverschillig aan hun kant, aan mijn kant
van de toog en verlies niets of niemand uit het oog

ze betalen voor mijn bier niet voor mijn begrip
maar ik zie precies wie dorst heeft en voor wie
het genoeg is geweest, ik luister zes dagen per week

oprecht onverschillig naar alle verhalen van weemoed
en misverstand en op maandag schuif ik een driepoot
onder mijn kont, trek een zeil over mijn schouders

kan niemand me wat maken, de mensen denken dat het
eenvoudig is: de dobber, de regen en verder geen gezeik.’

Mohlmann_Dankbaar lichaam_137x213_HR.indd 16 01-04-21 15:33

De bedwelmende verterende allesomvattende

Het is moeilijk slapen als telkens wanneer je hoofd op je kussen rust
de ongeboren ongemakken zich opdringen, het spinnen van de koelkast
het spinnen van de poes, het zielloos rondtollen nog, geen kind

hoeft in dit bedwelmende, in deze allesomvattende omarming geboren
te worden, de verstikking die met betrokkenheid gepaard gaat, deze
verterende vinger, tong, navelstreng, alle voor jou gereserveerde

genegenheid, vanaf je geboorte zullen twee autonome levens
voor altijd bereid zijn te eindigen, je draagt meteen twee kruisen
op je rug, je kunt je wisselgeld aan niemand ooit meer kwijt

je bent de laatste halte, een strohalm, een kalme muur
een gestoorde koelkast op een kier, een vers mes in een dij
een gefluisterde verzekering, een tastende kattenpoot, je bent

de bedwelmende, verterende, alles-
omvattende liefde.

Mohlmann_Dankbaar lichaam_137x213_HR.indd 17 01-04-21 15:33